

Марко се чуди, какъ да заведе арабска дѣвойка въ своята земя, дѣто ще му се чудятъ:

Леле Боже, сполай ти на тебе;
Какво ке воде таа арабка девойка.
Арабка девойка по наша земя,
По наша земя, чиста България,
Кой ка види, какво ке ми рече:
За Марко нема бела бугарка,
Еми си води църна арабка (Пакъ тамъ, 25).

1371—1394 г.

№ 40.

Сѣверна Македония.

Слѣдъ Душана и разпадането на неговата държава, македонскитѣ земи се отдѣлиха отъ сръбската власть и образуваха три независими държавици: западна Македония взе Вълкашинъ и сетнѣ синъ му Марко, юго-източна Македония взе Углешъ, а сѣверна Македония управляваше Дѣяница Евдокия съ синоветѣ си Константина и Драгаша. Отъ 1371 г. въ турскитѣ документи за владѣтель на сѣверна Македония се сочи обаче само Константинъ. Той умрѣ въ 1394 г., заедно съ Крали Марка, като турски васалъ, въ боя при Ровине. Константиновото княжество е държало сѣверна Македония, между Вардаръ, Бѣласица и Рила.

Споредъ народността на населението въ тая областъ, Константинъ е билъ смѣтанъ за господаръ на българитѣ. Така въ Пчинския поменикъ (Пчинскиятъ манастиръ се е намиралъ въ обсега на Константиновата земя), дѣто сж изредени имената на Константина, на родителитѣ му, на брата му и др., за Константина е добавено съ червено мастило, че е „български войвода“:

Помѣни господи благочѣстникъ господоу...

Раба божіа Дѣяна Деспотъ...

Рабоу кожю Евдоѣю Деспотица

Раба божіа Драгаша

Раба божіа Костадина коѣкода български¹⁾

(Споменик XXIX, 9).

И турскитѣ документи сочатъ, че Константиновата областъ (сѣверна Македония) е била българска страна. Така, въ из-

¹⁾ Въ ръкописа малко е забъркано: *вр български*.